В дорогу, в дорогу! Іду, моя доле!
Чи цвітами піду, чи терня поколе,
чи певно там зайду, чи щастя там найду,—
іду, де побачив мету.

Не вернусь з дороги, хоч мучить тривога:
чи справді до щастя веде ся дорога,
чи гідне є муки, і бою, й розпуки
се щастя, що я єго жду.

Як найду єго, порівняюсь з метою —
все горе забуду за хвилі спокою.
Проживши ті хвилі, навіки в могилі,
вдоволений, тихо епічну...

1887